

Arrest

nr. 224 726 van 8 augustus 2019
in de zaak RvV x / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juni 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 206 426 van 2 juli 2018

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, dient op 17 januari 2018 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 26 mei 2017 in Italië omwille van illegale binnenkomst.

Op 7 maart 2018 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten.

De Italiaanse overheden worden, door het verzoek niet binnen de in artikel 22 (1) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening) gestelde termijn te beantwoorden, verantwoordelijk voor de asielaanvraag van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 22 (7) van voormelde verordening.

Op 19 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam : R.T. (...)

voornaam : F. (...)

geboortedatum : (...).1998

geboorteplaats : Tsatsega

nationaliteit : Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw R.T. (...), verder de betrokkene, die staatsburger van Eritrea van Tigrinja-afkomst verklaart te zijn, bood zich op 16.01.2018 bij onze diensten aan waarbij ze de wens uitdrukte een verzoek voor verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Ze diende op 17.01.2018 een verzoek voor internationale bescherming in. Ze legde daarbij in 2001 afgegeven doopcertificaat voor.

Bij haar aanmelding verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 21.01.2001. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 26.01.2018 werd te Leuven een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op datum van het onderzoek een leeftijd had van meer dan 18 jaar. De op 16.01.2018 ingestelde voogdij werd op 07.02.2018 opgeheven.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 26.05.2017 vanwege onwettelijke binnenkomst werden geregistreerd in Italië (Vibo Valentia). Dactyloscopisch onderzoek in het kader van haar verzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. De treffer toont aan dat de betrokkene op 09.07.2017 internationale bescherming vroeg in Denemarken.

De betrokkene werd gehoord op 02.03.2018. Ze verklaarde ongehuwd te zijn. Ze stelde dat een neef langs moederszijde in België verblijft en maakte verder geen melding van familieleden in andere lidstaten.

De betrokkene stelde dat ze Eritrea in februari 2016 verliet. Via Soedan reisde ze naar Libië vanwaar ze op 23.05.2017 per boot vertrok en vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen reisde via Italië.

De betrokkene verbleef naar eigen zeggen 2 weken in een opvangcentrum in Calabrië alvorens verder te reizen naar Frankrijk. Ze verbleef ongeveer 2 maanden in Calais met de bedoeling naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. In augustus 2017 trok ze naar Denemarken waar ze internationale bescherming vroeg. Volgens de betrokkene wilden de Deense instanties haar in oktober 2017 overdragen aan Italië. Ze verliet Denemarken in november 2017 en keerde terug naar Calais vanwaar ze na een week naar België kwam.

De betrokkene stelde dat ze naar het Verenigd Koninkrijk wilde maar besloot internationale bescherming te vragen in België op aanraden van haar familie. Ze uitte geen expliciet bezwaar tegen een behandeling van haar verzoek door de Italiaanse instanties. Ze voegde toe dat ze in Italië goed werd behandeld.

Op 07.03.2018 werden de Italiaanse instanties verzocht de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het verzoek van de betrokkene over te nemen. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22 van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22 op 08.05.2018 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. De loutere appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De vingerafdrukken van de betrokkene werden vanwege onwettelijke binnenkomst geregistreerd in het Italiaanse Vibo Valentia. In het geval van onwettelijke binnenkomst in Italië wordt doorgaans opvang geboden in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). We wijzen er op dat vele immigranten deze centra na korte tijd verlaten omdat ze

Italië als een 'transitland' beschouwen en verder willen reizen. De betrokkene stelde dat ze 2 weken in een opvangcentrum in Calabrië verbleef alvorens noordwaarts te trekken. We wensen op te merken dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming indiende bij de bevoegde Italiaanse instanties en derhalve niet ressorteerde onder de bepalingen van Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn. We zijn dan ook van oordeel dat het niet hebben van onderdak in die context uit hoofde van de Italiaanse instanties geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene legde een scankopie van een in 2001 afgegeven doopcertificaat voor. We merken op dat het een kopie betreft en de authenticiteit van dit document niet werd aangetoond. Verder zijn we van oordeel dat gezien de discrepantie tussen het resultaat van het leeftijdsonderzoek en de op de kopie weergegeven geboortedatum dermate groot is de kopie niet als bewijs kan worden weerhouden.

De betrokkene verklaarde een in België verblijvende neef te hebben. Artikelen 9 en 10 van Verordening 604/2013 stellen dat de verantwoordelijke lidstaat diegene is waar een gezinslid van de verzoeker verblijft in respectievelijk de hoedanigheid van begunstigde van bescherming of in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. We merken hieromtrent op dat artikel 2, g) van Verordening 604/2013 de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden en minderjarige kinderen van paren als gezinsleden beschouwt. In het geval van de betrokkene betreft het een neef wat betekent dat bovenvermelde artikelen niet van toepassing zijn. Artikel 16 bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. In het geval van de betrokkene betreft het geen kind, broer, zus of ouder maar een neef wat betekent dat artikel 16 niet toepasbaar is.

Wat de soevereiniteitsclausule betreft zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17, de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Enkel dwingende redenen kunnen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en haar in België verblijvende familie.

De betrokkene stelde dat ze in Italië goed werd behandeld. Ze maakte tijdens het verhoor geen gewag van ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 07.03.2018 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

De betrokkene zal na overdracht een verzoek voor internationale bescherming kunnen indienen in Italië en gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het boven vermelde en geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update op 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR ("Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016, hierna OSAR-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de 'Questura' ("verbalizzazione").

Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen een probleem is waar alle verzoekers voor internationale bescherming in Italië mee te maken krijgen en verband houdt met de Opvangrichtlijn en de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 48).

Het rapport meldt dat de Italiaanse instanties enkel in geval van expliciete akkoorden aangeven via welke luchthaven de overdracht dient te worden voltrokken. In geval van impliciete akkoorden is dit niet het geval en worden volgens het rapport de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome en Milaan Malpensa terwijl de betrokkene vervolgens mogelijk wordt verzocht zich aan te bieden bij een "Questura" in bijvoorbeeld Sicilië. De betrokkene moet zelf de reis naar de verantwoordelijke "Questura" ondernemen, wat volgens de auteurs een obstakel vormt op vlak van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 48). Hieromtrent merken we dat de auteurs niet aan de hand van objectieve gegevens aangeven over hoeveel gevallen het effectief gaat. We benadrukken dat het rapport wel meldt dat van de 702 tussen januari en oktober 2017 via Milaan overgedragen personen 80% werd toegewezen aan de "Questura" van Varese (Lombardije), een regio noordelijk van Milaan (pagina 48). Er werden door de auteurs geen elementen of gegevens aangevoerd die doen veronderstellen dat in het geval van overdrachten via de luchthaven van Rome ook niet een "Questura" in de nabijheid van Rome zou worden aangewezen.

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 48).

Het OSAR-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("This report describes the situation in Italy based on the examples of Rome and Milan. As there are considerable differences between regions and municipalities, it is not possible to outline the overall situation in the country", pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke 'Questura' voor de registratie van het verzoek (pagina 25). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", waaronder ook diegenen die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden (pagina 25 : "Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously").

Zowel in het AIDA- als het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase, de aanmelding en de tweede fase, de formele registratie (AIDA-rapport, pagina 29 : "In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care"; OSAR, pagina 18, "Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did

not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation". We zijn van oordeel dat bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Het AIDA-rapport geeft aan dat er op dat vlak opmerkelijke regionale verschillen zijn en dat onder meer in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure werd teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM.

Lezing van beide rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat grosso modo uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"). Verzoekers verblijven in de eerstelijnsopvang tot ze kunnen doorstromen naar de SPRAR-structuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport meldt dat ondanks de gestage uitbreiding van de capaciteit van het SPRAR-netwerk het gros van de verzoekers voor internationale bescherming nog steeds onderdak werd geboden in CAS-centra (pagina 14).

Verder vinden we in het rapport terug dat Artsen zonder Grenzen bekend maakte dat het in 2017 binnen de groep van dakloze immigranten, die het in Rome bijstand biedt, een toename waarnam van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen (pagina 74).

Wat "Dublin-terugkeerders" betreft stelt het AIDA-rapport dat personen, die voorheen nog niet werden toegewezen aan een opvangstructuur, toegang hebben tot deze structuren. Er wordt opgemerkt dat het een tijd kan duren voordat effectief toegang tot de opvangstructuren kan worden geboden, maar dat daaromtrent geen gegevens voor handen zijn ("Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation", pagina 74).

Betreffende de melding van Artsen zonder Grenzen dat ze meer "Dublin-terugkeerders" aantreffen binnen de populatie dakloze immigranten in Rome kunnen we opmerken dat niet wordt geduid in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren.

In het OSAR-rapport wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (pagina 14 : "The reception system in Italy has grown from 5.000 to 120.000 places within four years. There were 105.248 places in state-run reception centres in February 2016 (...) The SPRAR system currently has 2.000 places, with a further 10.000 planned"). Het OSAR-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk (pagina 30).

We merken op dat het AIDA-rapport inderdaad gewag maakt van non gouvernementele organisatie die de levensomstandigheden in een aantal CAS-centra hekelen, maar tevens verschillende keren meldt dat de levensomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat een aanzienlijk ("notable") aantal CAS-centra levensomstandigheden kent die gelijkwaardig zijn aan die in het SPAR-netwerk ("However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions are equal to those of SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia", pagina 89).

De auteurs van het OSAR-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte gegevens en informatie. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een

dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Zowel het recent geactualiseerde AIDA-rapport als het OSAR-rapport maken gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Tijdens het verhoor stelde de betrokkene gezond te zijn maar in Libië te zijn geslagen en daardoor soms last te hebben van hoofdpijn.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is een jonge, alleenstaande vrouw maar maakte niet aannemelijk dat ze op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties moeten worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië, maar benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.

Het rapport van de ngo's Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council ("Is mutual trust enough? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy") doet verslag van zes gevallen waarin personen vanuit Denemarken en Zwitserland aan Italië werden overgedragen in de periode van april 2016 tot en met januari 2017. Vier daarvan waren gezinnen met minderjarige kinderen die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. Dit rapport heeft, zoals de titel vermeldt, specifiek betrekking op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. Zoals boven opgemerkt maakte de betrokkene niet aannemelijk dat ze specifieke noden in die zin dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin ze in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van

de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen.

Amnesty International (AI) verwees in een in november 2016 verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). Volgens AI maakten de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hot spots" zal worden ondergebracht.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties."

Op 2 juli 2018 schorst de Raad de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij arrest nr. 206 426.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel, zoals geformuleerd in de synthesememorie, luidt als volgt:

"Geen onmiddellijke noch adequate opvang van asielzoekers in Italië:

Bij een terugkeer naar Italië loopt verzoekster een reëel risico om geen toegang te hebben tot de opvangstructuren. Zij heeft nochtans nood aan materiële bijstand.

Zie ECRE, AIDA Country Report Italy:

"According to the practice recorded in 2016 and 2017, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the "fotosegnalamento" (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration ("verbalizzazione"). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets.305

As reported by MSF in February 2018, at least 10,000 persons are excluded from the reception system, among whom asylum seekers and beneficiaries of international protection. Informal settlements with limited or no access to essential services are spread across the entire national territory [...].” (AIDA, p. 72)

Vrij vertaald: “Volgens de algemene praktijk in 2016 en 2017 worden asielzoekers, die nochtans gerechtigd zijn op materiële opvang onmiddellijk na het indienen van hun asielaanvraag en het afnemen van hun vingerafdrukken, slechts toegelaten tot de opvangcentra na hun formele registratie. Aangezien deze laatste soms pas maanden na de asielaanvraag plaatsvindt, kunnen asielzoekers problemen ondervinden om alternatieve tijdelijke opvang te vinden. Omwille hiervan zijn sommige asielzoekers die geen financiële middelen hebben verplicht om terug te vallen op de hulp van hun vrienden of op noodopvang of om op straat te slapen. Zoals meegedeeld door MSF in februari 2018 zijn er minstens 10000 mensen uitgesloten van het opvangsysteem onder wie asielzoekers en titularissen van de internationale bescherming. Informele opvangcentra met beperkte of geen toegang tot essentiële diensten zijn verspreid over het hele land.”

Uit onderstaand rapport blijkt dat gemiddeld 3 maanden verstrijken tussen de asielaanvraag en de registratie ervan.

Zie onder meer de Italiaanse Servizio Centrale dello SPRAR (=officieel opvangnetwerk), Caritas en UNHCR:

«Secondo i dati raccolti, la domanda di protezione internazionale (compilazione del Modello C3) viene presentata in media 85,9 giorni (quasi 3 mesi) dopo l'ingresso in Italia» (Rapporto sulla protezione internazionale in Italia 2017 (periode tot oktober 2017) opgesteld dankzij een samenwerking van onder meer UNHCR, Caritas en Servizio Centrale dello SPRAR)

Vrij vertaald: “Volgens de gegevens, die werden verzameld wordt de asielaanvraag geregistreerd (door middel van het uitvaardigen van het Model C3) gemiddeld 85.9 dagen na de aankomst op het grondgebied. “

Ook Artsen zonder Grenzen geeft aan dat zelfs Dublin –terugkeerders geen toegang hebben tot de officiële opvangstructuren. Zie MSF, *Fuori campo*, Februari 2018, 25 :

“È in aumento, tra i migranti assistiti al presidio, il numero dei “dublinati”, richiedenti asilo trasferiti in Italia da un altro Stato membro dell'UE per gli effetti del “Regolamento Dublino” e per i quali non è previsto un accesso automatico e immediato al Sistema di accoglienza istituzionale, nonché il numero dei fuoriusciti dai centri di accoglienza per scadenza dei termini, anche titolari di forme di protezione internazionale o umanitaria in assenza di un'effettiva inclusione sociale”.

Vrij vertaald: “Onder de migranten die worden begeleid bevinden zich ook de Dublinterugkeerders, die asiel hebben aangevraagd en overgedragen werden naar Italië door een andere Europese lidstaat ingevolge de Dublin-Verordening en voor wie niet voorzien wordt in een automatische en onmiddellijke opvang door de overheid, alsook de mensen die geen recht meer hebben op opvang wegens het verstrijken van de termijnen en de houders van een beschermingsstatuut zoals internationale of humanitaire bescherming.”

Voormeld probleem wordt bovendien nog verstrekt door de doelbewust beperking van de formele registratie van de asielaanvraag:

Zie AIDA p. 27-28: “There have been several reports of denial of access to the asylum procedure in 2017: Campania: The Questura of Naples only allowed asylum applications on Monday morning for a limited number of applicants during 2017.⁷⁵ ASGI sent a letter to the Questura on 27 September 2017, urging it to refrain from preventing access to asylum seekers and their lawyers.⁷⁶ Although it has not responded to that letter, the Questura has introduced an online appointment procedure since January 2018, which is only available once a week and allows around 40-45 people to apply; this means that within a few minutes access to the procedure through that system is closed.[...]. Lazio: In Rome, ASGI has documented limited access to the asylum procedure, with numbers varying from one day to another. In some cases, access is prevented for some nationalities due to a large number of people from the same region present in the Questura on the same day. In addition to a reported practice of allowing a number of about 20 asylum applications by day on the basis of nationality, the Questura of Rome has also requested applicants to present a national passport in order to be admitted. Puglia: In Bari and Foggia, Questure allow people to seek asylum only twice a week. ....”

Vrij vertaald: “Er zijn verschillende rapporten waarin de toegang tot de asielprocedure werd geweigerd in 2017: Campanië : Napels heeft enkel asielaanvragen toegestaan op maandag ochtend voor een beperkt aantal aanvragers in 2017. ASGI verstuurde een brief van de administratieve afdeling Napels op 27/09/2017 om hiermee te stoppen. Hoewel de stad hierop niet heeft geantwoord heeft zij nadien een online platform ingevoerd sinds januari 2018, dat echter maar één keer per week toegankelijk is voor ongeveer 40-45 mensen; dit betekent dat de toegang tot het systeem afgesloten wordt binnen enkele minuten. Lazio: In Rome is er slechts een beperkte toegang tot de asielprocedure waarbij de aantallen verschillen van dag tot dag. In sommige gebieden wordt de toegang beperkt voor bepaalde

nationaliteiten omdat er al een groot aantal mensen van dezelfde regio een asielaanvraag hebben ingediend op die dag. De administratieve afdeling van Rome laat maar 20 asielaanvragen per nationaliteit per dag toe en bovendien eist ze ook dat de asielzoekers een nationaal paspoort voorleggen vooraleer zij asiel kunnen aanvragen. Puglia: In Bari en Foggia, laat men slechts tweemaal per week asielaanvragen toe.”

Eiseres, een alleenstaande zeer jonge vrouw uit Eritrea dreigt aldus verstoten te worden van de vereiste opvang, en gedurende meerdere maanden op straat te moeten leven.

Gelet op de gebreken in de opvangstructuur van asielzoekers heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist dat de bestreden beslissing diende te worden geschorst bij uiterst dringende noodzaak (beslissing van 02/07/2018 met rolnummer RvV 206.426):

“Nazicht van het AIDA-rapport toont aan dat de Dublin-terugkeerders geen specifiek regime genieten en wat de opvang betreft gelijkgeschakeld worden met asielzoekers. Er wordt wel een onderscheid gemaakt naargelang de Dublin-terugkeerder in het verleden reeds opvang genoot p. 74. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij in Calabrië gedurende twee weken opvang genoot. Dit lijkt niet betwist door de verwerende partij. Volgens het AIDA-rapport kunnen Dublin-terugkeerders die reeds in een opvangcentrum verbleven en daar vertrokken zijn, problemen ondervinden bij hun terugkeer naar Italië voor wat betreft hun nieuw verzoek om opvang. Door hun vertrek zijn de regels met betrekking tot het intrekken van de opvang op hen van toepassing en kan het zijn dat hen de toegang tot opvang wordt ontzegd. De vaststelling van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij na de overdracht een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen in Italië en bijgevolg ook gemachtigd zal zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoekster van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal kunnen verkrijgen kan niet zomaar bijgetreden worden.”

In haar nota weerlegt de verwerende partij voormelde argumenten geenszins. Vooreerst stelt de verwerende partij dat verzoeker zelf geen gewag gemaakt van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden die door haar als een onmenselijke of vernederend behandeling werden ervaren. Het door verzoekster ingeroepen probleem doet zich echter voor als de asielzoeker terugkeert naar Italië zodat zij hiervan niet eerder gewag kon maken.

Ten tweede stelt de verwerende partij dat verzoekster geen ernstige en duidelijke redenen voorlegt om een schending van art. 3 EVRM aannemelijk te maken. Echter rust de bewijslast niet alleen op de asielzoeker, maar eveneens op de Belgische overheid zelf: EHRM, Arrest M.S.S. : “352. In these conditions, the Court considers that the general situation was known to the Belgian authorities and that the applicant should not be expected to bear the entire burden of proof.” (Vrij vertaald: “352. In deze omstandigheden is het Hof van mening dat de algemene situatie gekend was bij de Belgische autoriteiten en dat niet redelijkerwijs geoordeeld kon worden dat de bewijslast integraal bij de verzoekende partij rustte.”). Terzake stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bovendien in het schorsingsarrest het volgende: “De vaststelling van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij na de overdracht een verzoek voor internationale bescherming zal kunnen indienen in Italië en dus ook gemachtigd zal zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoekster van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen kan niet zomaar worden bijgetreden. Uit de vermelding van het AIDA-rapport blijkt dat er met de nodige omzichtigheid dient te worden omgegaan indien een overdracht aan Italië wordt gepland voor asielzoekers die reeds opvang hebben genoten in Italië. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij verdere garanties heeft gevraagd aan de Italiaanse overheid. Het is overigens ook niet helemaal duidelijk naar waar de verzoekende partij zal worden teruggestuurd. Het administratief dossier bevat enkel een mededeling aan de Italiaanse autoriteiten dat zij geacht worden stilzwijgend akkoord te gaan met de terugname van de verzoekende partij. Verdere concrete stappen ontbreken volledig. De verwerende partij heeft op het eerste zicht geen rigoureuus onderzoek gevoerd naar een mogelijke schending”.

Wat betreft de wachtperiode argumenteert dat Belgische overheid dat deze regionaal erg verschillend kan zijn, en bijvoorbeeld voor Napels slechts 10 dagen bedraagt. De Belgische overheid bewijst evenwel niet dat verzoekster effectief naar Napels zal worden overgedragen. Zoals hierboven geciteerd duurt de gemiddelde wachtperiode 3 maanden.

Wat betreft de uitsluiting van de opvang bij het vrijwillig verlaten van de opvangstructuur stelt de verwerende partij dat de toepasselijke wetsbepalingen enkel gelden voor Dublin-terugkeerders, die voorheen een asielaanvraag indienden in Italië. Dit is onjuist.

Zie ECRE, AIDA country report, Italy:

“In relation to Dublin returnees to Italy, a distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while he or she was in Italy or not.

If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request. Due to their first departure, in

fact, and according to the rules provided for the withdrawal of accommodation (see *Withdrawal of Reception Conditions*), the Prefect could deny them new access to the reception system.”

Vrij vertaald: “Wat betreft Dublin – terugkeerders naar Italië, moet een onderscheid worden gemaakt afhankelijk of de terugkeerder al dan niet opgevangen werd in een opvangcentrum toen hij voorheen in Italië was...Als de terugkeerders opgevangen werden in een opvangcentrum en dit laatste hebben verlaten, kunnen ze problemen ondervinden bij hun terugkeer naar Italië als zij een nieuw verzoek tot opvang indienen. Ingevolge hun eerste vertrek en volgens de geldende regels inzake de intrekking van het recht op opvang (zie intrekking van de opvang) kan de Prefect weigeren om ze opnieuw opvang te verlenen.”

Zie ook opvangdecreet nr. 142/2015:

Art. 13.

Allontanamento ingiustificato dai centri

1. L'allontanamento ingiustificato dalle strutture di cui agli articoli 9 e 11 comporta la revoca delle condizioni di accoglienza di cui al presente decreto ...

Art. 9.

Misure di prima accoglienza

1. Per le esigenze di prima accoglienza e per l'espletamento delle operazioni necessarie alla definizione della posizione giuridica, lo straniero è accolto nei centri governativi di prima accoglienza...

Vrij vertaald:

Art. 13

Ongerechtvaardigd vertrek uit de centra

1. Het ongerechtvaardigd vertrek uit de structuren voorzien in de artikelen 9 en 11 leidt tot de intrekking van het recht op opvang in het onderhavige decreet.

Art. 9

Eerstelijns opvang

1. In eerste instantie en teneinde over te gaan tot de maatregelen nodig voor het bepalen van de juridische positie van de vreemdelingen, wordt de vreemdeling opgevangen in eerstelijnscentra...

Eerstelijns opvang geldt voor vreemdelingen, van wie er geen formele asielaanvraag werd geregistreerd.

Als zij de eerstelijns opvang hebben verlaten, hebben zij geen toegang meer tot opvang bij hun terugkeer naar Italië. Het staat vast dat voor verzoekster geen formele asielaanvraag werd geregistreerd nu zij niet als asielzoekster staat geregistreerd in EURODAC maar zij heeft wel eerstelijnsopvang genoten. Bijgevolg had de Belgische overheid de nodige garanties moeten inwinnen of verzoekster bij een terugkeer toegang zal hebben tot het officiële opvangnetwerk. Zij verrichtte aldus een ontoereikend onderzoek naar een mogelijke schending van art. 3 EVRM.

Geen adequate toegang tot de gezondheidszorg:

Uit de bestreden beslissing en de overgemaakte medische stukken blijkt dat verzoekster verklaarde te lijden aan hoofdpijn omdat zij werd geslagen door de Libische bevolking onderweg naar Italië. Uit de meest recente landinformatie blijkt echter dat asielzoekers geen of nauwelijks toegang hebben tot de gezondheidszorg gedurende meerdere maanden:

<https://www.irinnews.org/special-report/2017/06/15/italy%E2%80%99s-migrant-reception-systembreaking>

Irregular migration by sea from Libya to Italy has been overwhelming state institutions and personnel even before peak arrivals begin mid-summer. So far this year, Italy has received 19 percent more people than during the same period in 2016, itself a record-breaking year. In response, Italian officials are working to radically restructure the nation's migrant reception system. The reforms have been spearheaded by the Minniti immigration decree [...] Most notably, the new system leaves migrants without access to state health services until they are issued identification documents containing ID numbers, usually four to six months after arriving. As recently as February, migrants could access free public facilities for emergency healthcare. Now, the medical costs of those without an ID number must be covered by the privately contracted reception centres hosting them. In most cases, the Italian government leases under-utilised properties such as shuttered hotels or unoccupied apartments to house migrants. The owners then hire staff or work themselves, receiving 35 euros a day per adult and 45 euros a day for each minor they accommodate. That money must now also cover private medical fees. For the many migrants exposed to physical, sexual, or mental abuse during their journeys through Libya, a prolonged period without healthcare can be disastrous. "Just last week, we received one patient who had five teeth extracted by force in Libya," Calò told IRIN. "This person is in need of serious, long-term medical attention... and is one example of the many migrants who carry scars from the places they have been before coming to Italy." [...] Even when migrants are finally issued with ID documents, they face the possibility of another interruption in access to public healthcare when those documents expire after six months and must be renewed.

Vrij vertaald: "De illegale migratie over de zee vanuit Libië heeft de instanties en het personeel van de overheid overbelast, en dit zelfs al voorafgaand aan de piek in de zomer. Dit jaar heeft Italië al 19% meer asielzoekers ontvangen als in dezelfde periode in 2016, dat op zich als een recordjaar was. Als reactie hierop werkt de overheid aan een radicale herstructurering van het opvangsysteem. Deze hervormingen vinden voornamelijk hun grondslag in het immigratiedecreet Minniti. Door dit nieuwe systeem hebben de migranten geen toegang meer tot de gezondheidszorg totdat ze identificatiedocumenten ontvangen waarop een ID nummer staat, die doorgaans pas worden uitgereikt 4 tot 6 maanden na hun aankomst. Tot in februari hadden de migranten toegang tot gratis overheidsdiensten voor urgente zorgverlening. Nu moeten de medische kosten voor asielzoekers zonder ID nummer gedragen worden door de private opvangcentra die hen opvangen. In het merendeel van de gevallen huurt de overheid onroerende goederen waar er nog vrije plaatsen zijn, zoals hotels of appartementen. De eigenaars huren dan zelf personeel. Zij krijgen hiervoor 35 EUR per dag voor een volwassene en 45 EUR per dag voor een minderjarige. Dat geld moet nu ook gebruikt worden om de medische kosten te betalen. Voor de vele migranten die het slachtoffer werden van fysiek, seksueel of mentaal misbruik tijdens hun reis door Libië is een lange periode zonder medische verzorging desastreuus. "Verleden week in juli hebben wij een patiënt gehad wiens tanden waren uitgeslagen in Libië, vertelde IRIN. Deze persoon had een langdurige en diepgaande behandeling nodig. Dit is slechts één van de vele migranten met littekens die werden toegebracht onderweg naar Italië [...] Zelfs als ze uiteindelijk een document ontvangen met een ID nummer lopen zij opnieuw het risico om geen toegang meer te hebben tot de gezondheidszorg door de overheid indien hun documenten vervallen na 6 maanden en moeten verlengd worden."

In tegenstelling tot de nota van de verwerende partij blijkt zelfs uit het hierboven geciteerde artikel dat zelfs de dringende medisch zorg niet langer gegarandeerd is. Dit artikel is gebaseerd op de meest recente wetswijzigingen en kan aldus niet afgedaan worden als louter "journalistiek" en niet "wetenschappelijk" van aard. Het gegeven dat de Belgische overheid de Italiaanse overheid zal op de hoogte brengen van de gezondheidsfiche van verzoekster is bijgevolg irrelevant. Uit voormelde informatie blijkt dat asielzoekers sowieso gedurende de eerste maanden geen toegang krijgen tot gezondheidszorg."

3.2. De verwerende partij antwoordde in haar nota met opmerkingen het volgende met betrekking tot het middel zoals geformuleerd in het verzoekschrift:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
- Artikel 69 van de Vreemdelingenwet,
- De materiële motiveringsplicht,
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,
- Artikel 3 EVRM.

Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat zij bij een terugkeer naar Italië een reëel risico loopt om geen toegang te hebben tot de opvangstructuren, en dit terwijl zij nood zou hebben aan materiële bijstand. Zij gaat ook in op de toegang tot de asielprocedure. Verder uit verzoekende partij ook kritiek op de toegang tot de gezondheidszorg in Italië. De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 69 van de Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Terwijl artikel 69 van de Vreemdelingenwet overigens ook als opgeheven is aangemerkt.

Verder laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze

in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen. Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft, merkt de verwerende partij op dat aan het art. 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.). Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerkt heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Italië. Verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in diens hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een de opvangvoorzieningen en toegang tot de asielprocedure in Italië, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij zelf bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan. Tijdens het verhoor heeft verzoekende partij geen gewag gemaakt van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of art. 4 EUHandvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verzoekende partij heeft aangegeven opvang te hebben verkregen in Italië en goed behandeld te zijn geweest, terwijl zij er zelfs geen verzoek voor internationale bescherming heeft ingediend. De verwerende partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden vorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148). In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf. De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat zij in Italië slecht zou zijn behandeld. Nu verzoekende partij zelf aangaf niet het slachtoffer te zijn geworden van een slechte behandeling tijdens haar verblijf in Italië ziet verweerder niet in hoe de verwijzing naar algemene rapporten, die verzoekende partij niet op haar eigen situatie betreft, afbreuk kunnen doen aan de te haren aanzien genomen beslissing.

Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat er individuele elementen zouden bestaan die zich zouden verzetten tegen een overdracht aan Italië. Verder laat verweerder gelden dat verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Italië dermate tekortkomingen zou vertonen dat deze aanleiding zouden geven tot een schending van art. 3 van het EVRM. Verweerder verwijst in dit kader naar het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd vastgesteld dat verzoekende partij na de overdracht een verzoek voor internationale bescherming al kunnen indienen in Italië, en ook gemachtigd zal zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoekster van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

De Italiaanse opvangstructuren werden door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging zorgvuldig onderzocht, en er werd terecht als volgt geconcludeerd:

“Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat grosso modo uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang’ (“Centro di primo soccorso e accoglienza”, CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- (“Centro di accoglienza”) en CARAcentra (“Centri governativi di prima accoglienza”) aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra (“Centri di accoglienza straordinaria”). De tweedelijnsopvang

bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem (“Sisterna di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato”). Verzoekers verblijven in de eerstelijnsopvang tot ze kunnen doorstromen naar de SPRAR-structuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het AIDA-rapport meldt dat ondanks de gestage uitbreiding van de capaciteit van het SPRAR-netwerk het gros van de verzoekers voor internationale bescherming nog steeds onderdak werd geboden in CAS-centra (pagina 14). Verder vinden we in het rapport terug dat Artsen zonder Grenzen bekend maakte dat het in 2017 binnen de groep van dakloze immigranten, die het in Rome bijstand biedt een toename waarnam van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen (pagina 74). Wat “Dublin-terugkeerders” betreft stelt het AIDA-rapport dat personen, die voorheen nog niet werden toegewezen aan een opvangstructuur, toegang hebben tot deze structuren. Er wordt opgemerkt dat het een tijd kan duren voordat effectief toegang tot de opvangstructuur kan worden geboden, maar dat daaromtrent geen gegevens voor handen zijn (“Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation”, pagina 74). Betreffende de melding van Artsen zonder Grenzen dat ze meer “Dublin-terugkeerders” aantreffen binnen de populatie dakloze immigranten in Rome kunnen we opmerken dat niet wordt geduwd in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren.

In het OSAR-rapport wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (pagina 14: ‘The reception system in Italy has grown from 5.000 to 120.000 places within four years. There were 105.248 places in state-run reception centres in February 2016 (...) The SPRAR system currently has 2.000 places, with a further 10.000 planned”). Het OSAR-rapport meldt dat “Dublin-terugkeerders” meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk (pagina 30). We merken op dat het AIDA-rapport inderdaad gewag maakt van non-gouvernementele organisatie die de levensomstandigheden in een aantal GAS-centra hekelen, maar tevens verschillende keren meldt dat de levensomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat een aanzienlijk (“notable”) aantal CAS-centra levensomstandigheden kent die gelijkwaardig zijn aan die in het SPAR-netwerk (“However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions are equal to those of SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia”, pagina 89). De auteurs van het OSAR-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte gegevens en informatie. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Zowel het recent geactualiseerde AIDA-rapport als het OSAR-rapport maken gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.”

Verzoekende partij maakt met haar kritiek niet aannemelijk dat voormelde conclusie onterecht is.

Zij uit kritiek op het feit dat de opvang pas een aanvang neemt vanaf de formele registratie inzake een asielaanvraag en deze maandenlang zou duren.

In de bestreden beslissing werd hieromtrent het volgende gemotiveerd:

“Zowel in het AIDA- als het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase, de aanmelding en de tweede fase, de formele registratie (AIDA-rapport, pagina 29 “In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care”; OSAR, pagina 18, “Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation’ We zijn van oordeel dat bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel

gegeven gaat. Het AIDA-rapport geeft aan dat er op dat vlak opmerkelijke regionale verschillen zijn en dat onder meer in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure werd teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM. Lezing van beide rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren.”

De informatie uit de door verzoekende partij aangebrachte rapporten is niet van die aard afbreuk te doen aan de gedegen en gemotiveerde beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

Het is inderdaad zo dat er zich problemen kunnen voordoen, en verweerder benadrukt hierbij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet blind is gebleven voor gebeurlijke tekortkomingen, doch dat kon worden vastgesteld dat deze zich niet in die mate manifesteren dat er sprake zou zijn van structurele problemen in de asielprocedures in Italië: er zijn namelijk opmerkelijke regionale verschillen en er zelfs in Napels slechts een wachttermijn is van 10 dagen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris wees terecht op volgende elementen:

- Bepaalde auteurs staven niet op welk onderzoek zij zich baseren om te stellen dat er sprake is van een lange wachttermijn;

- De huidige omstandigheden zijn gelijkaardig aan de omstandigheden die eerdere casussen kenmerkten, en waarbij het EHRM oordeelde dat er geen bezwaar bestond tegen een overdracht;

- NGO's verlenen bijstand aan asielzoekers, ook wanneer hun asielaanvraag nog niet werd geregistreerd;

- Er is geen sprake van een structurele problematiek, daar waar er grote regionale verschillen bestaan. De gemiddelde wachttermijn kan aldus geen afbreuk doen aan de besluitvorming van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

Verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing omstandig heeft toegelicht waarom de voorgehouden wachttermijnen niet kunnen worden aanzien als een obstakel dat de toegang tot de asielprocedure/opvang verhindert.

Terwijl verzoekende partij ook niet kan worden ondergebracht onder de categorie van Dublinterugkeerders die eerder opvang hebben genoten, en die om die reden problemen zouden kunnen ondervinden bij terugkeer naar Italië voor wat betreft het nieuw verzoek om opvang (pag. 74 AIDA-rapport).

In de voetnoot van de opmerking nopens de eventuele problemen die Dublin-terugkeerders zouden kunnen ondervinden (pag. 74, voetnoot 323), staat het volgende:

“According to Articles 13 and 23(1) LD 142/2015, the withdrawal of reception conditions can be decided when the asylum seeker leaves the centre without notifying the competent Prefecture.”

Vrije vertaling: “Volgens de artikelen 13 en 23(1) LD 142/2015 kan tot intrekking van opvangvoorzieningen worden besloten wanneer de asielzoeker het centrum verlaat zonder de bevoegde prefectuur hiervan op de hoogte te stellen.”

Er dient te worden benadrukt dat verzoekende partij in Italië niet eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Gezien verzoekende partij in Italië dan ook geenszins reeds in haar hoedanigheid van asielzoeker opvang heeft verkregen, zijn de voormelde bepalingen niet van toepassing.

De regels met betrekking tot het intrekken van de opvang zijn niet op verzoekende partij van toepassing, en aldus kan niet worden geconcludeerd dat verzoekende partij mogelijks de toegang tot opvang om die reden wordt ontzegd.

Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië op heden systeemfouten zou bevatten die automatisch resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekende partij focust zich louter op de negatieve berichtgeving, zonder in te gaan op de motivering van de gemachtigde dat dergelijke opmerkingen niet volstaan om tot een schending van art. 3 EVRM te besluiten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveerde terecht dat er geen aanleiding is om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zie ook: “De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de verwijzing naar enkele internationale rapporten in haar verzoekschrift in se de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt daar verwerende partij zich duidelijk bewust is van tekortkomingen in de opvang in Italië eraan toevoegende dat de Italiaanse autoriteiten hier niet onverschillig tegenover staan en trachten deze problematiek het hoofd te bieden.

Bovendien wijs de Raad erop dat de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat uit rapporten blijkt dat de Dublin III-overgedragen -waaronder de verzoekende partij ressorteert- voorwerp uitmaken van het Europees Fonds voor Vluchtelingen. Dit Fonds betreft een creëren van opvangcapaciteit specifiek gericht op personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen. (...) De opmerking van verzoekende partij dat het aantal overgedragen in 2012 3.893 bedroeg en de capaciteit van voormelde opvang slechts 443 doet geen afbreuk aan de door verzoekende partij zelf geciteerde tekst daar deze duidelijk voorziet in een doorschuifstelsel. Verzoekende partij toont niet aan dat voor wat haar persoonlijk betreft zij door de Italiaanse autoriteiten niet correct zou worden opgevangen.” (R.v.V. nr. 149.185 dd. 06.07.2015)

En ook: “Zonder enigszins te stellen dat het begrip kwetsbaarheid moet worden verengd tot het hebben van kinderen, merkt de Raad op dat de raadsman, ter zitting gevraagd naar eventuele andere elementen van kwetsbaarheid van verzoeker, enkel het feit aanstipte dat het om een asielzoeker gaat. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog laat gelden dat hij in Italië niet mag werken, geen Italiaans kent en geen familie heeft, stelt de Raad vast dat dit evenzeer voor België geldt. Het indienen van een verzoek tot internationale bescherming geeft verzoeker in België evenmin de mogelijkheid tot werken, verzoeker haalt niet aan een van de landstalen te kennen, noch hier familie of kennissen te hebben. De Raad stelt vast dat de gemachtigde een zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar de algemene situatie in Italië en de specifieke situatie van verzoeker. Zo verwijst de gemachtigde in de bestreden beslissing uitgebreid naar rapporten die aannemelijk maken dat ook Dublin-terugkeerders die nooit eerder een asielaanvraag in Italië indienden, een asielaanvraag kunnen indienen en dezelfde rechten hebben als andere asielzoekers. Gezien verzoeker geen enkel ander element heeft aangehaald dat kan wijzen op enige kwetsbaarheid, behalve het feit dat hij asielzoeker is, kan de Raad in casu niet volgen dat de gemachtigde, naast dit voormeld zorgvuldig onderzoek, ook nog bijkomende individuele garanties had moeten vragen omtrent de opvangmodaliteiten en hieromtrent uitdrukkelijk had moeten motiveren. Zowel conform het arrest Tarakhel als conform de AME-beslissing kunnen het aangehaalde feit asielzoeker te zijn enerzijds en de te verwachten gevolgen bekeken vanuit zijn materieel, lichamelijk of psychologisch perspectief anderzijds niet volstaan om aan te riemen dat verzoeker, in geval van overdracht aan Italië, een voldoende reëel en imminent risico op ontbering in de zin van artikel 3 van het EVRM heeft” (R.v.V. nr. 143.014 van 13 april 2015, onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij een partiële lezing aan deze rapporten verleent.

Zij heeft ook zelf aangegeven tijdens haar verhoor goed te zijn behandeld geweest in Italië.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is overgegaan tot een grondige analyse van het AIDA-rapport up-to-date tot 21.03.2018 en het SFH/OSAR-rapport met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 EVRM bij een verwijdering van verzoekende partij naar Italië. Ook werd rekening gehouden met de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie van de Europese Unie en het gegeven dat Italië partij is bij dezelfde internationale verdragen als België. De gemachtigde concludeert terecht dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen zouden vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verzoekende partij gaat eveneens voorbij aan de terechtte verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM in zo o.m. de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië, waarbij gesteld werd dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Verzoekende partij voert tevens aan dat zij lijdt aan hoofdpijn, waarvoor zij wordt behandeld, en zij ook psychologische begeleiding geniet. Uit landinformatie zou blijken dat asielzoekers geen of nauwelijks toegang hebben tot de gezondheidszorg. Verzoekende partij niet aannemelijk dat zij niet de nodige medische zorgen zal verkrijgen. In het verhoor heeft verzoekende partij aangehaald dat zij gezond is, maar wel last heeft van hoofdpijn.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft kunnen vaststellen dat er geen attesten of andere objectieve elementen werden aangebracht die

aanleiding geven te besluiten dat er gezondheidsredenen zijn die de overdracht aan Italië verhinderen of bij overdracht een risico zouden impliceren op blootstelling aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest.

Thans wordt een medisch attest voorgelegd dat dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde met dit attest eerder geen rekening kon houden.

Uit het attest blijkt evenwel dat de resultaten van het bloedonderzoek geruststellend waren en de medische toestand stabiel. De voorgehouden medische situatie is dan ook niet van die aard afbreuk te doen aan de thans door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging genomen bestreden beslissing.

Uit dit medisch attest blijkt overigens niet dat verzoekende partij psychologische begeleiding zou verkrijgen, zodat met deze loutere beweringen van verzoekende partij geen rekening kan worden gehouden.

Wel zou de inname van ijzer en vitamine D supplementen zijn opgestart. Het nemen van voedingssupplementen is evenwel geen strikt noodzakelijke medische behandeling en verzoekende partij toont in geen geval aan dat het nemen van deze voedingssupplementen een overdracht naar Italië zou verhinderen.

Uit de bestreden beslissing blijkt trouwens ook nog dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet: in geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat.

Ook worden de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht.

In zoverre dringende medische hulp noodzakelijk is tijdens een eventuele wachtperiode en in afwachting van de formele registratie, kan uit de bestreden beslissing trouwens nog het volgende worden afgeleid:

“Zowel in het AIDA- als het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase, de aanmelding en de tweede fase, de formele registratie (AIDA-rapport, pagina 29 “In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care”; OSAR, pagina 15, “Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotossegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation” We zijn van oordeel dat bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Het AIDA-rapport geeft aan dat er op dat vlak opmerkelijke regionale verschillen zijn en dat onder meer in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure werd teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM.”

Verzoekende partij kan aldus niet worden gevolgd daar waar volgens haar meerdere maanden geen of nauwelijks toegang zou zijn tot de gezondheidszorg.

Zij verwijst hierbij naar een artikel dat werd geschreven door de heer Diego Cuplo, journalist.

Verzoekende partij kan evenwel niet dienstig verwijzen naar dit krantenartikel. Krantenartikelen hebben een journalistiek karakter. Zij berusten niet op wetenschappelijk onderzoek, en moeten daarom worden aanzien als een minder gezaghebbende bron dan de internationale rapporten waarnaar de gemachtigde van de Staatssecretaris verwijst in de bestreden beslissing. Deze artikelen zijn derhalve niet van die aard om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing. Zie in die zin: “De Raad wijst er daarnaast op, voor zover verzoeker verwijst naar één of meerdere krantenartikelen, dat mediaberichten geen internationale gezaghebbende rapporten zijn, doch enkel persoonlijke weergaves zijn door journalisten van interviews, verklaringen en situaties.” (R.v.V. nr. 196 661 van 14 december 2017) Dit standpunt wordt tevens reeds bevestigd bij arrest van uw zetel dd. 08.06.2018, nr. 205.087:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uitvoerig heeft gemotiveerd omtrent de opvang in Italië. De gemachtigde heeft hiertoe een grondige analyse gemaakt van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisatie met betrekking tot de situatie in Italië: (...) Tot slot verwijst verzoeker naar een artikel van “De Redactie”. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar dit krantenartikel. Krantenartikelen hebben een journalistiek karakter. Zij berusten niet op wetenschappelijk onderzoek, en moeten daarom worden beschouwd als een minder gezaghebbende bron dan de internationale rapporten waarnaar de gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing. Deze artikelen zijn derhalve niet van die aard om afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing.”

Louter ten overvloede benadrukt verweerder nog dat uit niets blijkt dat Italië haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM niet zou nakomen. Verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat Italië de asielaanvragen van vreemdelingen die overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Italië is een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden is om aan te nemen dat verzoekende partij voor de behandeling van de asielaanvraag in Italië minder waarborgen zou genieten dan in België. België kan niet anders dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de regelgeving. Er anders over oordelen zou neerkomen op een schending van de soevereiniteit tussen lidstaten onderling. De algemene beschouwingen van verzoekende partij kunnen dan ook niet worden aangenomen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262). Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen. Om die reden kan al evenmin worden aangenomen dat er sprake is van een schending van art. 4 van het Europees Handvest. Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) diende te worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een

beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het "*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*" – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter "*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*" (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

"Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat de verzoekende partij tijdens het verhoor geen gewag heeft gemaakt van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM werden ervaren of die zouden wijzen op een blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

In haar verzoekschrift uit de verzoekende partij in essentie kritiek op de opvang in Italië. Ze stelt dat de opvang pas een aanvang neemt vanaf de formele registratie van de asielaanvraag en dat dit maandenlang kan duren.

Uit het AIDA-rapport dat door beide partijen wordt aangehaald blijkt dat asielzoekers in se recht hebben op opvang maar dat ze enkel naar een opvangfaciliteit worden gebracht nadat hun asielaanvraag wordt geregistreerd, wat maanden kan duren. Hierdoor dienen zij beroep te doen op vrienden, noodopvang of zelfs op straat te slapen.

Aldus stelt zich de vraag of dit ook geldt voor de Dublin-terugkeerders.

Nazicht van het AIDA-rapport toont aan dat de Dublin-terugkeerders geen specifiek regime genieten en wat de opvang betreft gelijkgeschakeld worden met asielzoekers. Er wordt wel een onderscheid gemaakt naargelang de Dublin-terugkeerder in het verleden reeds opvang genoot. (p.74)

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij in Calabrië (Italië) gedurende twee weken opvang genoot. Dit lijkt niet betwist te worden door de verwerende partij.

Volgens het AIDA –rapport (p. 74) kunnen Dublin-terugkeerders die reeds in een opvangcentrum verbleven en daar vertrokken zijn, problemen ondervinden bij hun terugkeer naar Italië voor wat betreft hun nieuw verzoek om opvang. Door hun vertrek zijn de regels met betrekking tot het intrekken van de opvang op hen van toepassing en kan het zijn dat hen de toegang tot opvang wordt ontzegd. De verwerende partij staft haar stelling niet dat de verzoekende partij niet kan worden ondergebracht onder de categorie Dublin-terugkeerders die eerder opvang genoten.

Uit de vermelding in het AIDA-rapport blijkt dat er met de nodige omzichtigheid dient te worden omgegaan indien een overdracht aan Italië wordt gepland voor asielzoekers die reeds opvang hebben genoten in Italië. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij verdere garanties heeft gevraagd aan de Italiaanse autoriteiten. Het is overigens ook geheel niet duidelijk naar waar de verzoekende partij zal worden teruggestuurd. Het administratief dossier bevat enkel een mededeling aan de Italiaanse autoriteiten dat zij geacht worden stilzwijgend akkoord te gaan met de terugname van de verzoekende partij. Verdere concrete stappen ontbreken volledig.

Waar de verwerende partij erop wijst dat de verzoekende partij tijdens het gehoor op 2 maart 2018 geen gewag heeft gemaakt van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden met betrekking tot haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM werden ervaren of zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan dergelijke omstandigheden, merkt de verzoekende partij terecht op in haar synthesesmemorie dat het door haar ingeroepen probleem zich zal voordoen als zij terugkeert naar Italië, zodat zij van dergelijke omstandigheden geen gewag kon maken. De verwerende partij weerlegt niet dat de verzoekende partij reeds opvang heeft genoten voor zij naar België kwam, maar dat zij deze opvang heeft verlaten. Zij kan dus wel degelijk worden gekwalificeerd als Dublin-terugkeerder die eerder opvang in Italië genoot, reden waarom niet is uitgesloten dat de toegang tot opvang voor haar problematisch kan zijn en dus van de verwerende partij kan worden verwacht dat zij garanties vraagt aan de Italiaanse autoriteiten opdat een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan worden uitgesloten. Het feit dat zij heeft aangegeven zelf niet het slachtoffer te zijn geworden van dergelijke behandeling is om deze reden irrelevant.

In zoverre de verwerende partij voorhoudt dat de uitsluiting van opvang enkel geldt voor Dublin-terugkeerders die eerder een aanvraag voor internationale bescherming indienden in Italië, is zoals de verzoekende partij terecht opmerkt onjuist. In het AIDA-rapport wordt immers het volgende gesteld:

“In relation to Dublin returnees to Italy, a distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while he or she was in Italy or not. If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request. Due to their first departure, in fact, and according to the rules provided for the withdrawal of accommodation (see Withdrawal of Reception Conditions), the Prefect could deny them new access to the reception system.”

Het is bijgevolg niet uitgesloten dat de verzoekende partij als Dublin-terugkeerder die eerder opvang genoot wordt geconfronteerd met een problematische toegang tot de opvang of zelfs uitsluiting van opvang als zij terugkeert naar Italië (zie ook hoger).

De overige beschouwingen in de nota met opmerkingen doen geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

De verwerende partij heeft geen rigoureuus onderzoek gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de niet-onderzochte onderdelen van het middel dringt zich niet langer op, nu deze niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juni 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU